

Lønnede Embedsmænd, og at man af den Grund skulde fremkalde en Konflikt eller finde sig foranlediget til at udstede en provisorisk Finantslov. Det antager jeg virkelig ikke; thi det forekommer mig, at dertil er dette Spørgsmaal i og for sig for ringe. Derimod kunde jeg have forstaaet, hvis Finantsloven var vendt tilbage herfra efter eneeste Behandling aldeles uforandret i samme Skikkelse som ved 3die Behandling og fremdeles var vedbleven at have denne Skikkelse, at der saa vilde have været Anledning til at opløse Folkethinget og ogsaa til at gjøre det Andet, forsaavidt det var nødvendigt; men for at undgaa dette er det, at ogsaa jeg har været med til den frufne Overenskomst, hvorved det er lykkedes at faae de største og særlig det vanskeligste Stridspunkt allerede løst, hvorfor det ogsaa nu med Rette maa siges, at der fra Folkethingets Side ligeoverfor Landstinget og ogsaa overfor Regjeringen i de virkelige reelle Spørgsmaal er gjort væsentlige Indrømmelser; saa forekommer det mig ogsaa, at det vilde være meget besynderligt, hvis man fra anden Side vilde stille sig paa et saa afgjort Standpunkt, at man ikke der vilde komme disse Indrømmelser imøde. Jeg tillægger Landstinget sin fulde Betydning, sin forfatningsmæssige Betydning ogsaa her, men at Landstingets Stilling, som i mange Henseender kan have en overordentlig stor og tillige gavnlig Betydning i vor politiske Udvikling, skulde være reduceret til at søge sig efter det, Regjeringen eller en hvilken som helst Regjering til enhver Tid vil, det vil jeg virkelig endnu ikke tro. Dersom den Vanfærlighed, der nu er opstaaet ved dette ene Spørgsmaal, skulde være af en saadan Bestaenhed, at den ikke kan løses paa anden Maade, er det min Forvisning, at, før Regjeringen gaar til det her antyde, jeg tør næsten kalde det fortvilede Strid, at udstede en provisorisk Finantslov, saa har den høje Regjerings Medlemmer saameget baade Frijsind og Fædrelandsfærlighed, at saa trække de sig før tilbage og overlade Pladsen til Andre, som maasse bedre kunne tilveiebringe en Samarbeiden mellem Rigsdagens Afdelinger; thi det er ikke rigtigt, naar Regjeringen udtaler, at det er en Strid mellem Folkethinget og Landstinget, det her dreier sig om; nei, det er en Strid mellem Folkethinget og Regjeringen, og Regjeringen har paa sin Side formaaet Landstinget til om end modstræbende at gaa med sig. Det er, som sagt, derfor mit Haab, at den høitærede Regjering vil søge at undgaa de Vanfærligheder, som mulig kunde opstaa af den noget uheldige Stilling, hvori den for Tiden er kommen og væsentlig selv har bragt sig, og der er efter min Mening ogsaa en anden Grund til at antage, at, naar Vanfærlighederne fjernes, en bedre Samarbeiden vil kunne finde Sted; thi jeg har Grund til at antage, at der er fra flere Sider en alvorlig Villie til at ville fremme Samarbeidet paa en bedre Maade end hidtil. Jeg skal, da Tiden

er saa langt fremrykket, indskrænke mig til disse saa Bemærkninger.

Ordføreren (Berg): Jeg vil gjerne slutte denne Forhandling med nogle korte Bemærkninger angaaende Spørgsmaal, som andre Medlemmer ikke have optaget. Det glædede mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Kimestad) udtalte sig, uagtet han fandt det ubetimeligt. Han begyndte med at klage over den storpolitiske Diskussion, som her skulde føres, men han var dog saa venlig selv at tage Del i den. Nu forekommer det mig, at det ærede Medlem ved at holde en lang Tale om det Ubetimelige ikke havde Ret til at urgere Ubetimeligheden ligeoverfor os; thi naar vi finde det betimeligt, ere vi mere undskyldte, naar vi tale, end det ærede Medlem, naar han finder det ubetimeligt og dog taler. Det ærede Medlem mente, at vi lovpriiste Folkethinget. I den Henseende maa det ærede Medlem have hørt feil; vi tale blot om Folkethingets grundlovmæssige Ret, men det bliver let for enkelte Medlemmer her i Salen, hvis Standpunkt er noget forskjelligt fra vort, en Lovprisning af Folkethinget, skjøndt man jo skulde synes, at vi som Folkethingsmænd havde en fælles Pligt til at samles i fælles Anskuelse af, hvad der er Folkethingets grundlovmæssige Ret. Det ærede Medlem vilde ikke anerkende, at Regjeringen havde Ret, naar den paaftod at have Landstinget nedsat med sig, navnlig i det Spørgsmaal, som har været det største Stridspunkt, og han henvendte sig til det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) med Landstingets Betænkning i Haanden og meente ud af den at kunne modbevise det ærede Medlem. Det lykkedes ikke, og jeg skal tillade mig at tage dette Spørgsmaal op for ogsaa at udtrykke min Opfattelse af Sagen. Udvalget udtaler udtrykkelig i sin Betænkning, at Udvalget kun under den bestemte Forudsætning, at denne Lønningforbedrings Karakter bevares og hævdes for de følgende Trin af Finantslovsforlaget Behandling vil kunne tilraade at vedtage og bibeholde det paa Finantsloven. Altsaa Udvalget gaar med Regjeringen og Thinget følger Udvalget under den bestemte Forudsætning, at Lønningforbedringernes Karakter ikke blot hævdes under de følgende Forhandlinger fra Regjeringens Side, thi det er sket her, men ogsaa bevares, og dette er ikke sket. Altsaa den Forudsætning, som Landstinget frembærer tydelig og klart i sin Betænkning for Regjeringen, er ikke sket Fyldest; thi vel har Regjeringen hævdet den, men den har ikke bevaret den, og det er ganske naturligt, at Landstinget ikke har kunnet opfatte den Svigning, som det er sagt, at Regjeringen har gjort, paa anden Maade, end at Regjeringen maatte antage at have en Støtte her for den Anskuelse, som Regjeringen i denne Svigning har fremsat. Det fremgaar altsaa tydelig og klart af Betænkningen, at den